

การพัฒนาความสามารถในการออกเสียงสัทอักษรภาษาจีน
โดยการจัดการเรียนรู้ฐานสมรรถนะเชิงรุก
ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

หนึ่งฤทัย บุญญ์นงูร^{1*} อาทิตยา ผิวดำ¹

¹ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

*ผู้นิพนธ์หลัก E-mail: Chayennung.kp@gmail.com

รับบทความ: 16 พฤศจิกายน 2566

แก้ไขเสร็จ: 5 พฤษภาคม 2567

ตอบรับบทความ: 27 พฤษภาคม 2567

บทคัดย่อ

งานวิจัยฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาปัญหาการออกเสียงกลุ่มพยัญชนะ z, c, s, zh, ch, sh, r, x, g, k, h และกลุ่มสระ ia, ie, ang, eng, uo, ou, ua, iao, iou และ uai ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนในรายวิชาการฟังและการพูดภาษาจีน (พินอิน) ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนในรายวิชาการฟังและการพูดภาษาจีน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาภาษาจีน 1/2565 มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม จำนวน 34 คน เลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย ชุดทดสอบการอ่านออกเสียงภาษาจีนซึ่งแบ่งการวัดผลออกเป็น 3 ขั้นตอน ขั้นตอนที่ 1 วัดผลก่อนเรียน ขั้นตอนที่ 2 ผู้เรียนได้เรียนภาษาจีนแล้ว 1 เดือน วัดผลจากทดสอบย่อย ขั้นตอนที่ 3 วัดผลจากการสอบกลางภาค ในการทดสอบวัดผลผู้เรียนนี้ใช้แบบทดสอบสัทอักษร การอ่านพินอิน การผันเสียงทิสทางเดียวกัน

ผลการศึกษา พบว่า (1) ปัญหาการออกเสียงกลุ่มพยัญชนะ ผู้เรียนอ่านพยัญชนะ z c s และ zh ch sh ไม่ชัดเจน ซึ่งการออกเสียง z c s และ p t k q c ch ผิดพลาดเนื่องจากออกเสียงไม่ถูกต้องตามหลักการออกเสียงภาษาจีน กลุ่มสระ นักศึกษาไม่สามารถออกเสียง ou uo ได้ชัดเจน เนื่องจากความสับสนในคำควบเสียงคือ ou โอว และ uo อัว เนื่องจากสับสนในการออกเสียง ส่วน ia, ie จะมีเสียงที่คล้ายครึ่งกันค่อนข้างมาก นอกจากนั้นนักศึกษาออกเสียง u ผิดพลาด เนื่องจากนักศึกษาบางส่วนออกเสียงไม่ถูกต้องตามหลักการออกเสียงเช่นกัน เนื่องจาก สระ u และ ü ในภาษาจีนมีการเขียน 2 รูปแบบ มีการลดรูป จึงทำให้นักศึกษามีความสับสนและออกเสียงสลับกัน พรรณยุกต์ นักศึกษาส่วนใหญ่จะมีปัญหากับการผันเสียงวรรณยุกต์เสียงที่ 3 และเสียงเบาผิดพลาดเนื่องจากนักศึกษาไม่จดจำกฎการเปลี่ยนเสียงได้ 2. ผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังเรียน พบว่า ผลสัมฤทธิ์หลังเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 26.38 ซึ่งสูงกว่าก่อนเรียนที่มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 14.85 ร้อยละความก้าวหน้าโดยเฉลี่ย คือ 76.47 แสดงว่านักศึกษามีความสามารถในการเรียนรู้สูงขึ้น

คำสำคัญ : การออกเสียง, การจัดการเรียนรู้, ภาษาจีน

DEVELOPMENT OF CHINESE PRONUNCIATION USING ACTIVE LEARNING ACTIVITIES FOR FIRST-YEAR STUDENTS OF CHANDRAKASEM RAJABHAT UNIVERSITY

Nuengrutai Boonyangkul^{1*} Artidtaya Pewdum¹

^{*1} Faculty of Humanities and Social Sciences Chandrakasem Rajabhat University

*Corresponding Author E-mail: Chayennung.kp@gmail.com

Received: November 16, 2023

Revised: May 5, 2024

Accepted: May 27, 2024

Abstract

The purpose of this research are (1) study the problem of pronunciation of z, c, s, zh, ch, sh, r, x, g, k, h and problems of pronunciation ia, ie, ang, eng, uo, ou, ua, iao, iou and uai of first-year students in the Chinese listening and speaking course. (2) Develop the pronunciation ability of Chinese pronunciation (pinyin) for first-year students who have registered for Chinese listening and speaking courses, the sample group consisted of 34 first-year students in the Chinese language department, First semester academic year 2022 in Chandrakasem Rajabhat University. This research divided the measurement into three steps: Step 1 pre-test. Step 2: Learners have studied Chinese for 1 month. Results are measured from the sub-test. Step 3: Measure results from midterm exams.

The results of the study found that: (1) Problems in pronouncing consonant groups. The students did not read the consonants z c s and zh ch sh clearly. The pronunciation of z c s and p t k q c ch was incorrect because the pronunciation was not correct according to Chinese pronunciation principles. In the vowel group, the students were unable to pronounce ou uo clearly due to confusion in the consonant word ou ou and uo uo due to confusion in pronunciation, while ia, ie have quite similar sounds. In addition, the students mispronounced u because some students did not pronounce it correctly according to the principles of pronunciation as well, because the vowels u and ü in Chinese are written in two forms and are reduced, causing students to be confused and pronounce them alternately. Tone Students Most of them have problems with changing the 3rd tone and soft tones incorrectly because students do not remember the rules for changing tones. (2) Achievement before and after studying found that the achievement after studying has an average of 26.38, which is higher than before. Studying with an average of 14.85, the average progress percentage is 76.47, showing that students have a higher learning ability.

Keywords: Pronunciation, Learning Management, Chinese

ความสำคัญและปัญหา

ปัจจุบันภาษาจีนถือว่าเป็นภาษาที่ 3 รองจากภาษาอังกฤษ และเป็นภาษาที่มีคนใช้กันอย่างแพร่หลาย และมีบทบาทมากในชีวิตประจำวัน เนื่องจากประเทศจีนเป็นประเทศแห่งการค้าโลกและมีค่า GDP เติบโตเฉลี่ยเป็นอันดับต้น ๆ ของโลก การเรียนการสอนภาษาจีนจึงเป็นสิ่งจำเป็น และเป็นสิ่งที่ต้องพัฒนาเป็นอย่างมาก การที่ผู้เรียนเริ่มเรียนภาษาจีนสิ่งแรกที่ต้องทำความเข้าใจคือ พินอิน (拼音) ซึ่งก็คือระบบในการถอดเสียงภาษาจีนตามมาตรฐานตัวอักษรลาติน ในทางสัทศาสตร์ คือการสะกด การถอดเสียง หรือการทับศัพท์ วิธีนี้เริ่มต้นมีการนำมาใช้ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2522 โดยรัฐบาลของสาธารณรัฐประชาชนจีน การใช้ระบบพินอินแทนการถอดเสียงแบบเดิมคือระบบ จู้อิน (注音) และได้ผ่านการเห็นชอบจากที่ประชุมขององค์การมาตรฐานสากลหรือ ISO ให้บรรจุพินอินเป็นอักษรที่ใช้บันทึกในเอกสารตามมาตรฐานสากล

นับแต่นั้นมาพินอินก็เป็นที่ยอมรับจากสถาบันนานาชาติ 陆检明 (2013) ระบบการออกเสียงพินอินเป็นสิ่งที่สำคัญและจำเป็นต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนสำหรับผู้เริ่มต้นเรียนภาษาจีนเป็นอย่างมาก หากผู้เรียนไม่สามารถอ่านพินอินได้ การเรียนภาษาจีนก็จะดูไร้จุดเริ่มต้น เนื่องจากอักษรจีนเป็นคำเดี่ยวไม่เหมือนภาษาอังกฤษหรือภาษาไทยที่จะนำพยัญชนะและสระ มาผสมให้เกิดคำที่มีความหมายนั้น ๆ แต่อักษรจีนนั้นในคำนั้นย่อมมีความหมายในตัวเอง จึงทำให้ผู้เรียนไม่สามารถผสมรวมคำได้เหมือนภาษาแม่ คือภาษาไทยเรานั้นเอง การเรียนพินอินจึงเป็นสิ่งจำเป็นที่ทำให้ผู้เรียนอ่านอักษรจีนได้ สามารถใช้พินอินในการจดบันทึก รวมถึงเป็นเครื่องมือกลางที่สามารถใช้พิมพ์กับคอมพิวเตอร์หรือเครื่องมือสื่อสารต่าง ๆ เป็นภาษาจีนได้ พินอินนอกจากจะทำให้ผู้เรียนสามารถจดจำคำอ่านของอักษรจีนได้ง่ายขึ้น สะดวกต่อการสื่อสารบนแพลตฟอร์มในโลกปัจจุบันได้อย่างสะดวกแล้ว ยังช่วยให้ผู้เรียนสามารถถอดเสียง ผันเสียง ภาษาจีนได้ตรงตามหลักการออกเสียงอีกด้วย การออกเสียงและผันเสียงในภาษาจีนจึงเป็นอีกปัญหาที่เสียงในภาษาจีนและภาษาไทยมีความแตกต่างกัน

ผู้วิจัยได้เน้นการสอนตามหลักการจัดการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Student - Centered Instruction) แนวคิดเรื่องการจัดการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางนั้น เริ่มมาตั้งแต่มีการใช้คำว่า "instruction" หรือ "การเรียนการสอน" แทนคำว่า "teaching" หรือ "การสอน" โดยมีแนวคิดว่าการสอนครูต้องคำนึงถึงการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญและช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยวิธีการต่าง ๆ มิใช่เพียงการถ่ายทอด

ความรู้เท่านั้น เช่น การให้ผู้เรียนได้เรียนรู้โดยการกระทำ (learning by doing) จากเดิมการเรียนการสอนโดยยึดครูเป็นศูนย์กลาง เป็นวิธีที่สะดวกและง่ายกว่า รวมทั้งผู้สอนมีความเคยชินกับการปฏิบัติตามแบบเดิม ประกอบกับไม่ได้รับการสนับสนุนส่งเสริมให้ปฏิบัติตามแนวคิดใหม่อย่างเพียงพอ การสอนโดยครูเป็นศูนย์กลางจึงยังคงยึดครองอำนาจอยู่อย่างเหนียวแน่นมาจนปัจจุบัน ในทางปฏิบัติ โดยเฉพาะในประเทศไทย มิได้มีการปฏิบัติตามแนวคิดของ "instruction" เพียงแต่มีการใช้คำนี้ในความหมายของ "teaching" แต่ดั้งเดิมหรือกล่าวได้ว่าเราใช้ศัพท์ใหม่ในความหมายเดิม โดยไม่ได้เปลี่ยนกระบวนทัศน์ (paradigm) ไปตามศัพท์ใหม่ที่นำมาใช้

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาปัญหาการออกเสียงของผู้เรียนภาษาจีนชาวไทยเพื่อพัฒนาความสามารถให้ดียิ่งขึ้น การศึกษาการออกเสียงในภาษาจีนของผู้เรียนจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งเพื่อนำข้อมูลย้อนฟังกไปศึกษาและพัฒนาวิจัยเพิ่มเติม เพื่อการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น อีกทั้งยังสามารถนำข้อมูลต่าง ๆ รวมถึงผลวิจัยที่ได้ในครั้งนี้ ไปช่วยพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยต่อไปในอนาคต

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัญหาการออกเสียงกลุ่ม z, c, s, zh, ch, sh, r, x, g, k, h และกลุ่มสระ สระ ia, ie, ang, eng, uo, ou, ua, i a o, iou และ u a i ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทระ

2. เพื่อพัฒนาความสามารถในการออกเสียงสัทอักษรภาษาจีน (พินอิน) ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในวิชาการฟังและการพูดภาษาจีน 1

สมมติฐานการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้อง และจากประสบการณ์การสอนนักศึกษาไทยมาเป็นเวลา 5 ปีพบว่า การออกเสียงของผู้เรียนภาษาจีนชาวไทยไม่ว่าจะมีพื้นฐานการเรียนภาษาจีนมาแล้วหรือเริ่มเรียนภาษาจีนพบว่าผู้เรียนชาวไทยมีปัญหาด้านการออกเสียงพยัญชนะและสระในภาษาจีน และเสียงที่ผู้เรียนชาวไทยมักออกเสียงผิดมีอยู่หลายเสียง ผู้วิจัยจึงนำข้อมูลดังกล่าวมาเป็นสมมติฐานการเก็บข้อมูลวิจัยในครั้งนี้ ตามทฤษฎีของ Bock (1993) ผู้วิจัยออกแบบแบบฝึกให้นักศึกษาชั้นปีที่ 1 อ่านออกเสียงพยัญชนะทั้งหมด 23 เสียง สระเดี่ยวและสระผสม ทั้งหมด 36 เสียง ซึ่งสระเดี่ยวมี 6 เสียง สระผสมมี 30 เสียงที่ผู้วิจัยกำหนดให้จากแบบทดสอบการอ่าน รวมถึงอ่านออกเสียงสระพยัญชนะที่มีเสียงวรรณยุกต์ จากการเก็บข้อมูลพบว่าผู้อ่านออกเสียงพยัญชนะและสระที่นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษมมีปัญหาคือ

1. กลุ่มพยัญชนะ z, c, s, zh, ch, sh, r, x, g, k, h
2. กลุ่มสระ ia, ie, ang, eng, uo, ou, ua, iao, iou และ uai

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

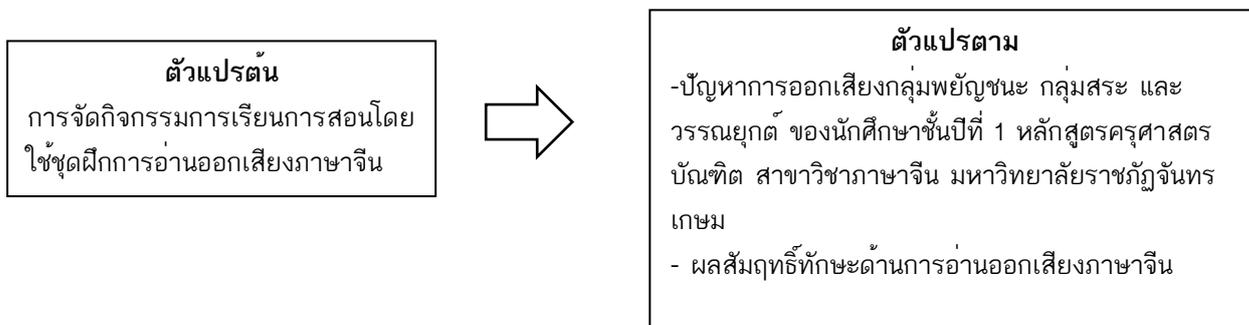
"teaching" หรือ "การสอน" ควรต้องคำนึงถึงการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญและช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยวิธีการต่าง ๆ มิใช่เพียงการถ่ายทอดความรู้เท่านั้น เช่น การให้ผู้เรียนได้เรียนรู้โดยการกระทำ (learning by doing) จากเดิมการเรียนการสอนโดยยึดครูเป็นศูนย์กลาง เป็นวิธีที่สะดวกและง่ายกว่า รวมทั้งผู้สอนมีความเคยชินกับการปฏิบัติตามแบบเดิม ประกอบกับไม่ได้รับการสนับสนุนส่งเสริมให้ปฏิบัติตามแนวคิดใหม่อย่างเพียงพอ การสอนโดยครูเป็นศูนย์กลางจึงยังคงยึดครองอำนาจอยู่อย่างเหนียวแน่นมาจนปัจจุบัน ในทางปฏิบัติ โดยเฉพาะในประเทศไทย มิได้มีการปฏิบัติกันตามแนวคิดของ "instruction" เพียงแต่มีการใช้คำนี้ในความหมายของ "teaching" แต่ดั้งเดิมหรือกล่าวได้ว่าเราใช้ศัพท์ใหม่ในความหมายเดิม โดยไม่ได้เปลี่ยนกระบวนทัศน์ (paradigm) ไปตามศัพท์ใหม่ที่นำมาใช้ ดังนั้น จึงจำเป็นที่จะต้องสร้างความเข้าใจในเรื่องการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งแนวคิดจะเป็นเช่นเดิม การเรียน การสอนโดยให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เป็นการจัดการเรียนที่ยึดผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญ โดยคำนึงถึงความเหมาะสมกับผู้เรียนและประโยชน์ที่ควรจะได้รับ และมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีบทบาทการเรียนรู้ ได้มีส่วนร่วมในกิจกรรม การเรียนรู้อย่างตื่นตัวและได้ใช้กระบวนการเรียนอันจะนำผู้เรียนไปสู่การเกิดการเรียนรู้ที่แท้จริง ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมอย่างตื่นตัว" และคำว่า "การเรียนรู้ที่แท้จริง" คำว่า "การมีส่วนร่วมอย่างตื่นตัว" จากศัพท์ภาษาอังกฤษคือ "active participation" ซึ่งหมายถึงการมีส่วนร่วมที่กระทำต่อสิ่งเรา (สิ่งที่เรียนรู้ มิใช่เพียงรับสิ่งเราหรือการมีส่วนร่วมอย่าง participation) เท่านั้น การมีส่วนร่วมอย่างตื่นตัวที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริงได้ดี ควรเป็นการตื่นตัวที่เป็นไปอย่างรอบด้านทั้งทางด้านกาย สติปัญญา สังคมและอารมณ์ เพราะพัฒนาการทั้ง 4 ด้านมีความสัมพันธ์ต่อกันและกัน และส่งผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. การมีส่วนร่วมอย่างตื่นตัวทางกาย (active participation : physical) คือการให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เคลื่อนไหวร่างกายกิจกรรมต่าง ๆ ที่หลากหลาย เหมาะสมกับวัย วุฒิภาวะของผู้เรียน เพื่อช่วยให้ร่างกายและประสาทการรับรู้ตื่นตัว พร้อมทั้งจะรับรู้และเรียนรู้ได้ดี
2. การมีส่วนร่วมอย่างตื่นตัวทางสติปัญญา (active participation-intellectual) คือ การให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ที่ช่วยให้ผู้เรียนได้มีการเคลื่อนไหวทางสติปัญญาหรือสมอง ได้คิด ได้กระทำโดยใช้ความคิดเป็นการใช้สติปัญญาของตนสร้างความหมาย ความเข้าใจในสิ่งที่เรียนรู้
3. การมีส่วนร่วมอย่างตื่นตัวทางอารมณ์ (active participation : emotional) คือ การให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ที่ช่วยให้ผู้เรียนได้มีการเคลื่อนไหวทางอารมณ์หรือความรู้สึกต่างๆอันจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการ

เรียนรู้ที่ดีในเรื่องที่เรียนรู้ อารมณ์และความรู้สึกของบุคคลจะช่วยให้การเรียนรู้มีความหมายต่อตนเอง และต่อการปฏิบัติมากขึ้น

4. การมีส่วนร่วมอย่างตื่นตัวทางสังคม (active participation : social) คือการให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ที่ช่วยให้ผู้เรียนมีการเคลื่อนไหวทางสังคมหรือมีการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับผู้อื่นและสิ่งแวดล้อมรอบตัว เนื่องจากการเรียนรู้เป็นกระบวนการทางสังคม การได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้จากกันและกัน จะช่วยขยายขอบเขตของ การเรียนรู้ของบุคคลให้กว้างขวางขึ้น และการเรียนรู้จะเป็นกระบวนการที่สนุก มีชีวิตชีวามากขึ้น หากผู้เรียนได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นหากผู้สอน ครู สามารถออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีบทบาทสำคัญในการเรียนรู้โดยมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้อย่างตื่นตัวทั้ง 4 ด้าน คือ ได้เคลื่อนไหวปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ (กาย) ได้ใช้ความคิด (สติปัญญา) ได้มีปฏิสัมพันธ์แลกเปลี่ยนเรียนรู้กับผู้อื่น (สังคม) และเกิดอารมณ์ความรู้สึกอันจะช่วยให้การเรียนรู้มีความหมายต่อตน(อารมณ์) การมีส่วนร่วมในลักษณะดังกล่าวจะเป็นปัจจัยส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่แท้จริงได้ดี

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ขอบเขตการวิจัย

ประชากร/กลุ่มตัวอย่าง

นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ทั้งหมดจำนวน 90 คน โดยเลือกแบบเจาะจงกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 1/2565 จำนวน 34 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น การฟังและการพูดภาษาจีน รายวิชาการฟังและการพูด 1

ตัวแปรตาม ความสามารถในการฟังและการพูดของนักศึกษารายวิชาการฟังและการพูดภาษาจีน 1

หลังจากใช้ชุดฝึก

วิธีดำเนินการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้วิจัย

1. ศึกษาหนังสือ 发展汉语听说 (1) เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบเพื่อวัดและประเมินผล
2. ออกแบบชุดฝึกและใช้ทดสอบระหว่างเรียนในรายวิชา ภาษาจีนเพื่อการฟังและการพูด 1

การเก็บรวบรวมข้อมูล

วิจัยครั้งนี้เป็นงานวิจัยเชิงปริมาณเพื่อศึกษาและพัฒนาการเรียนภาษาจีนในรายวิชาการฟังและการพูดภาษาจีน 1 โดยเก็บข้อมูลเฉพาะการออกเสียงพินอินของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาภาษาจีน ค.บ. ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ จันทระเกษม โดยผู้วิจัยได้จัดทำชุดฝึกการออกเสียงพินอิน และหลักการออกเสียงจากหลักสัทอักษร (พินอิน) โดยศึกษาจากทฤษฎีของ Bock (1993) ได้เสนอหลักในการสร้างแบบฝึกดังนี้

1. ก่อนที่จะสร้างแบบฝึกจะต้องกำหนดโครงสร้างคร่าว ๆ ก่อนว่าจะเขียนแบบฝึกเกี่ยวกับเรื่องอะไร มีจุดประสงค์อย่างไร

2. ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะใช้สร้างแบบฝึก
3. เขียนจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมและเนื้อหาให้สอดคล้องกัน
4. จุดประสงค์เชิงพฤติกรรมออกเป็นกิจกรรมย่อย โดยคำนึงถึงความเหมาะสมของผู้เรียนและ

เรียงกิจกรรมหรืองานที่นักเรียนต้องปฏิบัติจากง่ายไปหายาก

5. กำหนดอุปกรณ์ที่จะใช้ในแต่ละตอนให้เหมาะสมกับแบบฝึก
6. กำหนดเวลาที่จะใช้ในแบบฝึกแต่ละตอนให้เหมาะสม
7. ควรประเมินผลก่อนและหลัง

ผู้วิจัยได้ออกแบบชุดทดสอบก่อนและหลังเรียนแบ่งเป็น 3 ชุด โดยชุดทดสอบแรกเป็นการอ่านพยัญชนะภาษาจีน ชุดที่ 2 เป็นแบบทดสอบการอ่านสระภาษาจีน และชุดที่ 3 เป็นการอ่านผสมพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์เข้าด้วยกัน โดยมีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1. ศึกษาตำรา เอกสารวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบทดสอบ
2. วิเคราะห์จุดประสงค์ เนื้อหาแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อนำมาสร้างแบบทดสอบ
3. ผู้วิจัยนำแบบทดสอบจำนวน 3 ชุดที่สร้างไปให้ผู้ทรงจำนวน 3 ท่านตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรง เนื้อหาและความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และเนื้อหา แล้วนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยคัดเลือกข้อที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ .50 ขึ้นไป ได้ค่าความสอดคล้องเท่ากับ 0.82 เพื่อนำและไปปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

4. นำแบบฝึกที่ได้จากการปรับปรุงไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง

5. จากนั้นนำแบบทดสอบ ไปทดลองใช้กับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ที่เคยเรียนเนื้อหาเรื่องนี้มาแล้ว เพื่อตรวจสอบหาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบ โดยการวิเคราะห์ข้อสอบเป็นรายข้อ โดยใช้เกณฑ์ความยากง่าย (p) ระหว่าง .20-.80 และค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ .20 ขึ้นไป โดยสามารถคัดเลือกแบบทดสอบได้ จำนวน 30 ข้อที่มีเนื้อหาตรงกับจุดประสงค์ที่ตั้งไว้เพื่อนำมาเป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยใช้สูตร Kr-20 ของ Kuder, Richardson. 1937: 151) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.80 สุดท้ายนำข้อสอบที่ผ่านขั้นตอนทั้งหมดไปใช้ทดลองจริง

ผลการวิจัยและสรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถในการออกเสียงสัทอักษรภาษาจีน โดยการจัดการเรียนรู้อาเซียนสมรรถนะเชิงรุกของกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. ปัญหาการออกเสียงกลุ่มพยัญชนะ กลุ่มสระ และวรรณยุกต์ ของกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ปัญหาการออกเสียงกลุ่มพยัญชนะจากหนังสือ 发展汉语听说 (1) ผู้เรียนอ่านพยัญชนะ z c s และ zh ch sh ไม่ชัดเจน ซึ่งการออกเสียง z c s เกิดจากการออกเสียงของปลายลิ้นวางติดอยู่ระหว่างหลังฟันบนและล่าง จึงเรียกได้ว่าเป็นเสียงที่เสียดแทรก ทำให้นักศึกษาไม่เกิดความเคยชินเกี่ยวกับการออกเสียงพยัญชนะเหล่านี้ เนื่องจากภาษาไทยไม่มีพยัญชนะต้นเสียงเสียดแทรก จึงไม่สามารถหาคำเสียงเสียดระหว่างภาษาไทยและภาษาจีนได้ และมีนักศึกษาบางส่วนออกเสียงพยัญชนะที่เป็นการออกเสียงแบบพยัญชนะเสียงพ่นลม p t k q c h ผิดพลาด เนื่องจากออกเสียงไม่ถูกต้องตามหลักการออกเสียงภาษาจีน แต่พยัญชนะเหล่านี้ก็จัดอยู่ในพยัญชนะที่ออกเสียงยาก

ที่สุดสำหรับผู้ศึกษาภาษาจีนชาวไทยอยู่มากพอสมควร เนื่องจากพยัญชนะเหล่านี้ไม่มีวิธีออกเสียงที่เหมือนภาษาไทย และภาษาไทยมาตรฐานเป็นเสียงไม่พ่นลมจึงไม่สามารถหาคำที่มีเสียงพ่นลมได้ระหว่างภาษาไทยและภาษาจีน

1.2 ปัญหาการออกเสียงกลุ่มสระจากหนังสือ 发展汉语听说 (1) นักศึกษาไม่สามารถออกเสียง ou uo ได้ชัดเจน เนื่องจากความสับสนในคำควบเสียง คือ ou โอว และ uo อัว เนื่องจากสับสนในการออกเสียง ส่วน ia, ie จะมีเสียงที่คล้ายครึ้งกันค่อนข้างมาก แต่การออกเสียงจะมีความแตกต่างจากภาษาไทย อย่างเช่น ia จะออกเสียง เอีย ส่วน ie จะออกเสียง เอีย ซึ่งนักศึกษาจะออกเสียงสับสนระหว่างกัน เนื่องจากภาษาไทยจะมีสระที่ออกเสียง ie เอีย แต่ไม่มีสระที่ออกเสียง ia เอียa ดังนั้นจึงทำให้การออกเสียงสลับและคลาดเคลื่อนได้ ui ua uei ส่วน 3 ตัวสุดท้ายเป็นสระที่ออกเสียงค่อนข้างยาก และไม่พบในสระของภาษาไทย จึงทำให้นักศึกษาสับสนในการออกเสียง นอกจากนี้ นักศึกษาออกเสียง u ผิดพลาด เนื่องจากนักศึกษาบางส่วนออกเสียงไม่ถูกต้องตามหลักการออกเสียงเช่นกัน เนื่องจาก สระ u และ ü ในภาษาจีนมีการเขียน 2 รูปแบบ มีการลดรูป จึงทำให้นักศึกษามีความสับสนและออกเสียงสลับกัน

1.3 ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะจากหนังสือ 发展汉语听说 (1) นักศึกษาส่วนใหญ่จะมีปัญหาเกี่ยวกับการผันเสียงวรรณยุกต์เสียงที่ 3 ผิดพลาดเนื่องจากนักศึกษาไม่จดจำกฎการเปลี่ยนเสียงที่ 3 ของภาษาจีน เช่น kěyǐ, gǎnjǐ, zhǎyǎn และวรรณยุกต์เสียงเบา เช่น yǐzi, yīfu, pútao

2. ผลสัมฤทธิ์ทักษะด้านการอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักศึกษาก่อนและหลังทดลองใช้การจัดการเรียนรู้ฐานสมรรถนะเชิงรุก ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 1.1 ผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาก่อนและหลังเรียน

นักศึกษาคนที่	คะแนนก่อนเรียน (E1) (30 คะแนน)	คะแนนหลังเรียน (E2) (30 คะแนน)	คะแนนความก้าวหน้า (E1-E2)
1	14	28	14
2	16	29	13
3	21	27	6
4	20	30	10
5	9	24	15
6	14	28	14
7	13	26	13
8	12	27	15
9	13	24	11
10	18	26	8
11	20	28	8
12	22	29	7
13	16	28	12
14	15	25	10
15	20	30	10
16	8	22	14
17	16	27	11
18	13	26	13
19	21	30	9

ตาราง 1.1 (ต่อ)

นักศึกษาคนที่	คะแนนก่อนเรียน (E1) (30 คะแนน)	คะแนนหลังเรียน (E2) (30 คะแนน)	คะแนนความก้าวหน้า (E1-E2)
20	7	24	17
21	18	26	8
22	17	24	7
23	18	28	10
24	16	27	11
25	7	18	11
26	9	26	17
27	8	19	11
28	14	27	13
29	17	30	13
30	13	26	13
31	19	29	10
32	20	28	8
33	10	24	14
34	11	27	16
คะแนนรวม	505	897	
คะแนนเฉลี่ย	14.85	26.38	

ผลการวิเคราะห์พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนทักษะด้านการอ่านออกเสียงภาษาจีนของ นักศึกษา ก่อนและหลังทดลองใช้การจัดการเรียนรู้ฐานสมรรถนะเชิงรุก จำนวน 34 คน พบว่า คะแนนก่อนเรียนโดยรวม มีคะแนนค่าเฉลี่ยเท่ากับ 14.85 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 26.38

ซึ่งการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีทั้งหมด 30 คะแนนเต็ม ดังนั้นเกณฑ์ที่ผ่านการประเมินของคะแนน ความก้าวหน้าจึงเท่ากับ 9 คะแนน เมื่อพิจารณาจากคะแนนความก้าวหน้าของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นรายบุคคล พบว่า นักศึกษาได้คะแนนความก้าวหน้าเพิ่มขึ้นทุกคนตั้งแต่ +6 ถึง +17 โดยมีนักศึกษาที่ได้คะแนนความก้าวหน้าสูง กว่าเกณฑ์ประเมินคือ 9 คะแนน มีทั้งหมด 26 คน คิดเป็นร้อยละ 76.47

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาปัญหาและการพัฒนาความสามารถในการออกเสียงสัทอักษรภาษาจีน (พินอิน) พบว่า

1. นักเรียนไม่สามารถออกเสียงพยัญชนะกลุ่ม zh, sh, ch, r, z, c, s ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของ L.Selinker และการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error Analysis) ซึ่ง Richard (1974) และ James (1998) กล่าวว่าข้อผิดพลาดในการเรียนรู้การออกเสียงอาจมีสาเหตุมาจากข้อบกพร่องของอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงภายในปาก หรืออาจเกิดจาก ปัจจัยในตัวผู้เรียนดังต่อไปนี้ กลวิธีในการเรียนรู้ที่แตกต่าง ความสามารถในการได้ยิน ความถนัดในการเรียนภาษา ทักษะคิด แรงจูงใจ ความพยายามส่วนบุคคล การตั้งเป้าหมาย และการอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ใช้ภาษานั้นๆ งานวิจัย ของตุลยณูสรณ์ สุภาษาและฉวี เสวียหง (2560) ได้วิจัยโดยการแบ่งกลุ่มประชากรเป้าหมายตามความสามารถทาง ภาษาโดยแบ่งออกเป็นสามระดับได้แก่ ระดับต้น ระดับกลางและระดับสูง ในการทดสอบผู้เรียนแต่ละระดับนั้นได้ใช้ แบบสอบถามเดียวกันทั้งหมด พบว่าผู้เรียนมีปัญหการออกเสียงที่คล้ายคลึงกันโดยปัญหาการออกเสียงพยัญชนะ

ภาษาจีนของผู้เรียนได้แก่เสียง x, zh, ch, sh, i, z, s ซึ่งเสียงพยัญชนะ ch และ sh เป็นเสียงที่ผู้เรียนต่างมีสติการออกเสียงผิดอยู่ในระดับสูงสุดของจำนวนพยัญชนะที่ผู้เรียนออกเสียงผิดทั้งหมด และสอดคล้องกับ 陈娥 (2006) ในวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวกับความผิดพลาดในการออกเสียงของ นักศึกษาไทยในการเรียนรู้ภาษาจีน) ผลการวิจัยพบว่า พยัญชนะ zh, sh, ch, r, z, c, s เป็นพยัญชนะที่ นักศึกษาไทยทั้งระดับต้น ระดับกลางและระดับสูงมีปัญหาในการออกเสียง ความผิดพลาดในการออก เสียงพยัญชนะเหล่านี้มีค่อนข้างสูงตลอดการเรียนภาษาจีนของ นักศึกษาจนกลายเป็นความเคยชิน ซึ่ง แก้ไขได้ยาก โดยนอกจากออกเสียงไม่ถูกต้องแล้ว นักศึกษายังมีความสับสนในการออกเสียงในกลุ่ม พยัญชนะ zh, sh, ch และกลุ่มพยัญชนะ z, c, s อีกด้วย และสอดคล้องกับงานวิจัยของ 李红印 (1995) ในบทความวิจัยเกี่ยวกับความผิดพลาด ในการออกเสียงของนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาจีน กล่าวว่า นักศึกษาไม่สามารถออกเสียงพยัญชนะที่เกิด จากด้านหลังปลายลิ้นได้ เนื่องจากภาษาไทยไม่มีวิธีการออกเสียงแบบนี้ได้แก่พยัญชนะ zh, sh, ch, r ซึ่งนักศึกษามักใช้พยัญชนะ จ, ฉ, ช, ฉ, ศ, ซ, ส แทนเสียงอ่านพยัญชนะเหล่านี้จึงทำให้เกิดความ ผิดพลาดในการออกเสียงเนื่องจากวิธีการออกเสียงแตกต่างกัน ด้านปัญหาการออกเสียงสระของผู้เรียน มีผลเช่นเดียวกับปัญหาของพยัญชนะ การผิดพลาดที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งเสียงสระที่ผู้เรียนออกเสียงผิดได้แก่เสียง ian, in และ er โดยเสียง ian และ er เป็นเสียงสระที่ผู้เรียนทั้งสามระดับมีสติการออกเสียงผิดพลาดสูงที่สุด ทั้งนี้จาก ผลการวิจัยได้พบอีกว่าเกิดปรากฏการณ์ฟอสซิลของการออกเสียงในผู้เรียนระดับสูง ดังจะเห็นได้จากปัญหาการออก เสียงที่ผู้เรียนระดับต้นและระดับสูงเกิดปัญหาในพยัญชนะและสระตัวเดียวกันและสอดคล้องกับ งานวิจัยของ ภัทรพร โชคไพบูลย์และคณะ (2017) จากกระบวนการการพัฒนาทักษะการออกเสียง สัทอักษรรหัสภาษาจีนกลางที่เน้นทักษะการออกเสียงและมีเครื่องมือที่ใช้ในการวัดผลสัมฤทธิ์ได้แก่ แบบฝึกทักษะการออกเสียงสัทอักษรพยัญชนะภาษาจีนกลาง แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงสัทอักษรพยัญชนะภาษาจีนกลาง และแบบวัดความพึงพอใจในการใช้แบบฝึก ทักษะการออกเสียงสัทอักษรภาษาจีนกลางพบว่า ผู้เข้ารับการฝึกทักษะ ทุกคนมีพัฒนาการการออกเสียงสัทอักษร ภาษาจีนกลางถูกต้อง มีความเป็นธรรมชาติในการออกเสียงและสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ในการเรียน รายวิชาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับภาษาจีน อีกทั้งมีความพึงพอใจในระดับมากที่สุดในการพัฒนาทักษะอีกด้วย

2. นักเรียนไม่สามารถอ่านสระประสม iao, iou, uai สระประสมเหล่านี้เกิดจาก สระเดี่ยวสองหรือสามตัว ประสมกัน เวลาอ่านจำเป็นต้องอ่านควบให้เป็นอย่างหนึ่งพยางค์ แต่นักเรียนหลายคนกลับอ่านเป็นสองพยางค์ สอดคล้องกับ งานวิจัยของ 李佳芸 (2020) ผลการวิจัยพบว่าในแง่ของการออกเสียง ผู้เรียนชาวไทยมักมีสำเนียงไทยที่หนักเสมอ เมื่อพูดออกเสียงภาษาจีน ความแม่นยำในการออกเสียงท้ายพยางค์มีบทบาทสำคัญมาก หากมีปัญหาในการออกเสียง ของผู้เรียนไทย สระประสมสามารถแก้ไขปรับปรุงได้ การออกเสียงที่ถูกต้องของผู้เรียนมีผลต่อการเรียนและการ สื่อสารเป็นอย่างมาก การสอนภาษาจีนในประเทศไทยกำลังเฟื่องฟู มีการศึกษามากมายเกี่ยวกับข้อผิดพลาดในการออก เสียง อย่างไรก็ตามนักวิชาการจำนวนมากยังคงพึ่งพาการตัดสินใจแบบอัตนัยและใช้ "หู" ของตนเพื่อฟังซ้ำ ๆ และ แยกแยะเสียงที่ถูกต้อง ข้อผิดพลาดของนักศึกษาไทยในการออกเสียงสระสุดท้ายที่ประสมของภาษาจีน เช่น การ ถ้ายทอดภาษาแม่ในทางลบ ข้อผิดพลาดภายในภาษา อิทธิพลของ "พินอินจีน" และอิทธิพลของการรวบรวมตำราเรียน ด้วยการวิเคราะห์ เราสามารถนำเสนอแผนการสอนที่ตรงเป้าหมายสำหรับคนไทยที่เรียนภาษาจีน ขจัดปัญหาด้าน สัทศาสตร์ทั่วไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเสนอคำแนะนำการสอนที่เกี่ยวข้อง เช่น การพูดเลียนแบบมากเกินจริง การเปรียบเทียบ การทดลองสัทศาสตร์ ฯลฯ และปรับปรุงการเตรียมสื่อการสอน และให้คำแนะนำการสอนแก่ผู้สอน เพื่อให้นักเรียนไทยมีทักษะการออกเสียงสระประกอบภาษาจีนได้ดีขึ้นและเร็วขึ้น

3. นักเรียนไม่สามารถอ่านออกเสียงสระ ia และ ie ได้โดยบางส่วนเข้าใจผิดว่าออกเสียงคล้ายกับสระ "เอีย" ใน ภาษาไทยและบางส่วนอ่านออกเสียงสระทั้งสองนี้สลับกันซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย ของ 何霜 (2011) การวิเคราะห์ ความผิดพลาดในการออกเสียงสระประสมของนักศึกษาไทย กล่าวว่านักศึกษาไทยที่เรียนภาษาจีนระดับต้นมักจะมี ความสับสนในการออกเสียงสระประสม ia และ ie เนื่องจากภาษาไทยมีเสียง "เอีย" ซึ่งคล้าย กับเสียงสระประสม ภาษาจีน ia และ ie เวลาออกเสียงนักศึกษามักจะสับสนและออกเสียงเหล่านี้ไม่ถูกต้อง

4. นักศึกษาออกเสียง u ผิดพลาด เนื่องจากนักศึกษาบางส่วนออกเสียงไม่ถูกต้องตามหลักการออกเสียงเช่นกัน เนื่องจาก สระ u และ ü ในภาษาจีนมีการเขียน 2 รูปแบบ มีการลดรูป จึงทำให้นักศึกษาเกิดความสับสนและออกเสียงสลับกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของสายฝน วรรณสินธ์ (2554) พบว่า ผู้เรียนประสบปัญหาอ่านพยางค์ xuan ผิดมากที่สุด เพราะไม่เข้าใจกฎเกณฑ์ของการเขียนสัทอักษรภาษาจีนกลาง แท้จริงแล้ว xuan มาจากเสียงสระ üan แต่เวลาเขียนจะตัดจุดด้านบนตัว ü ออก ทำให้ผู้เรียนอ่านผิดเป็นสระ uan

5. นักศึกษาส่วนใหญ่จะมีปัญหาเกี่ยวกับการผันเสียงวรรณยุกต์เสียงที่ 3 ผิดพลาดเนื่องจากนักศึกษาไม่จดจำกฎการเปลี่ยนเสียงที่ 3 ของภาษาจีน สอดคล้องกับตำรา 现代汉语 ที่ 黄伯荣 廖序东(2010) ได้อธิบายไว้ว่า วรรณยุกต์เสียงสาม หรือ ซ่างเซิงนั้น จะอ่านออกเสียงเต็ม 214 ก็ต่อเมื่ออ่านเพียงพยางค์เดียว หรือเป็นพยางค์ท้ายสุด หากวรรณยุกต์เสียงสามอยู่ติดกันสองพยางค์ขึ้นไป จะมีการเปลี่ยนระดับเสียงเป็น 35 หรือ 21 และในกรณีที่วรรณยุกต์เสียงสามนำหน้าพยางค์ที่เป็นวรรณยุกต์เสียงหนึ่ง สองหรือ สี่ วรรณยุกต์เสียงสามจะเปลี่ยนจากระดับเสียง 214 เป็น 21

ดังนั้นการออกแบบชุดฝึกที่หลากหลาย เช่น รูปภาพ สื่อเทคโนโลยี รวมถึงชุดฝึกการออกเสียง การอ่าน คำศัพท์อย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ จะเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้สามารถพัฒนาการอ่านได้อย่างต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ผู้สอนควรเน้นถึงความสำคัญประโยชน์ของการออกเสียงภาษาจีนเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนตั้งเป้าหมายและเกิดแรงจูงใจในการออกเสียงโดยใช้เทคนิคการใช้ภาพประกอบ 图示法 โดยผู้สอนนำเอารูปภาพตำแหน่งของการวางลิ้นที่ใช้ในการออกเสียงมาให้อธิบายให้ผู้เรียนเข้าใจเพื่อกระตุ้นผู้เรียนให้สามารถออกเสียงได้ถูกต้อง

2. ผู้สอนควรให้ผู้เรียนฝึกการอ่านออกเสียงสัทอักษรจีนที่ประกอบไปด้วย พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ รวมถึงการสะกดคำ การอ่านคำศัพท์อย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเคยชินในการออกเสียงโดยสร้างชุดฝึกการออกเสียง

3. ผู้สอนควรมีสื่อการสอนและวิธีการสอนการออกเสียงที่หลากหลาย เช่น รูปภาพ สื่อเทคโนโลยี หรือบทฝึกการออกเสียง ในภาษาจีนเรียกว่า 绕口令 คือวิธีการอ่านบทฝึกออกเสียงของจีน เพื่อทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกในการฝึกเพิ่มความสนใจให้ผู้เรียนมากขึ้นอีกด้วย

ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไป

1. ศึกษาและทำการวิจัยเปรียบเทียบนักศึกษาที่ผ่านการฝึกไปในทุก ๆ ชั้นปี หรือติดตามผลนักศึกษาจึงจะทำให้เห็นผลลัพธ์ที่เป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น

2. ศึกษาเพิ่มเติมและพัฒนาเครื่องมือชุดฝึกสำหรับออกเสียงภาษาจีน เพื่อเป็นการเพิ่มพูนการเรียนรู้และเพิ่มศักยภาพของผู้เรียน

เอกสารอ้างอิง

- ตุลยนุสรณ์ สุภาษา และฉวี เสวียงหง. (2560). การศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนธุรกิจวิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่. *วารสารบัณฑิตวิจัย*, 8(1), 115-124.
- ภัทรพร โพธิ์บุญ และคณะ. (January - June 2017). การพัฒนาทักษะการออกเสียงสัทอักษรภาษาจีนกลาง. *วารสารวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา*, 9(1), 192-201.
- สายฝน วรรณสินธ์. (2554). ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการออกเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในภาษาจีนกลาง. *วารสาร มจร. วิชาการ*, 14(28), 97-108
- อาชวิน นิสสัยกล้า และสายสุนีย์ เดิมสินสุข. (2565). การเปรียบเทียบความสามารถในการฟังและการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ด้วยวิธีการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ. *วารสารราชพฤกษ์*, 20(1), 156-166.

- Bock, S. (1993). *Developing materials for the study of literature*. *English Teaching Forum*, 31, 3-9.
- Selinker, L. (1972). *Interlanguage (Fossilization)*. *International Review of Applied Linguistics in Language Teaching*. 10(3). 215-216.
- Qu Zhi. (2020). *Experimental study on the acquisition of compound vowels in Mandarin among Thai college students* [Master's thesis, Guangdong University of Foreign Studies].
<https://kns.cnki.net/KCMS/detail/detail.aspx?dbname=CMFD202002&filename=1020819636.nh>
- 陈娥. (2006). 泰国学生汉语习得中的语音偏误研究, 云南师范大学硕士学位论文.
- 黄伯荣 廖序东. (2010). 现代汉语. 北京: 高等教育出版社.
- 何霜. (2011). 泰国学生习得汉语复合元音韵母的偏误分析《百色学院学报》, 广西: 广西民族大学. 第六期.
- 李红印. (1995). 泰国学生汉语学习的语音偏误《世界汉语教学》. 北京: 北京大学. 第二期.
- 李佳芸. (2020). 印尼、韩国、泰国留学生汉语单元音、二合元音以及三合元音韵母发音的偏误分析, 广州: 暨南大学硕士学位论文.
- 陆俭明. (2013). 再谈《汉语拼音方案和汉语教学》, 北京: 北京大学汉语语言研究中心.